

De ware aanbidders

De Vader zoekt wie Hem aanbidden in geest en waarheid

Johannes 4:23

Hebt u wel eens in de Bijbel nagegaan wat echte eredienst is? Dan zult u merken dat de satan er goed in geslaagd is de christenen te laten vergeten wat hun positie is in de opgestane Christus. Namelijk dat zij volmaakt zijn gemaakt tot in eeuwigheid door één offerande (Hebr. 10:10, 14, 19). En dat zij voleindigd zijn in Hem, die het Hoofd is (Kol. 2:10). Zij hebben uit het oog verloren waartoe God ons werkelijk heeft geroepen. De tegenstander is namelijk voortdurend bezig de aandacht af te trekken naar andere dingen.

'God is een geest, en wie Hem aanbidden, moeten Hem aanbidden in geest en waarheid' (Joh. 4:24).

- *in geest*, daar passen dus geen menselijke uiterlijke vormen bij.
- *In waarheid*, de grondslagen ervan moeten solide zijn en gebaseerd op Gods woord.

Alleen op die manier kan God erdoor worden bevredigd en het offer van de aanbidder als welgevallig aannemen. De zonde moet geen recht meer hebben op de aanbidder. Dat betekent niet alleen dat de *zonden* van de aanbidder vergeven moeten zijn, maar dat de *zonde* zelf moet zijn weggedaan. En dat moet op zo'n volmaakte manier gebeuren dat de aanbidder geheiligd is en geschikt gemaakt voor de tegenwoordigheid van God. Hij wordt zelfs uitgenodigd om in te gaan in het heiligdom, de ware plaats van zijn eredienst.

We spreken dan niet zoals in het beeld van de tabernakel over de voorhof en ook niet over het heilige, waar alleen de priesters recht hadden om te komen. Maar we

speken over het heilige der heiligen, waar zoals in het beeld van de tent van ontmoeting in de woestijn, alleen de hogepriester eenmaal per jaar kon binnengaan. Wat een reiniging was er nodig om die toegang te verwerven! Het geheim van dit wonderbare voorrecht is dat de aanbieder niet ingaat in het heiligdom als gezien in zichzelf, maar als gezien *in Christus*. Het oordeel van God over de zonde is uitgevoerd. *Christus* heeft dit oordeel ondergaan, Hij *'die geen zonde heeft gedaan en geen bedrog werd in Zijn mond gevonden (...), die Zelf onze zonden in Zijn lichaam heeft gedragen op het hout, opdat wij, voor de zonden afgestorven, voor de gerechtigheid leven'* (1 Petr. 2:22-24). Hij was het volmaakte offer, Degene die onze plaatsvervanger kon zijn doordat Hij zonder zonde was. Hij heeft de beker van het oordeel van God tot op de bodem leeggedronken in onze plaats. Op die manier is er geen enkel aspect van de gerechtigheid van God waaraan niet is voldaan door Zijn werk.

Op het kruis is de oude mens voor altijd als verdorven opzijgezet; hij is zonder hoop, dood in zijn zonden. De dood van Christus is de voltrekking geweest van het vonnis van God over de mens als kind van Adam en over alles wat hem toebehoort. Het leven van Adam wordt gezien als beëindigd, en geheel ongeschikt tot enig goed. Dit feit geeft een volkomen rust aan de gelovige! Voor altijd afscheid te kunnen nemen van het 'ik, ellendig mens' (Rom. 7:24). Ik mag hem achterlaten in het graf van Christus. Ik heb het recht hem voor dood te houden, omdat God hem zo beziet (Rom. 6:3-11). Het lichaam van de zonde is tenietgedaan en de zonden die ik heb begaan zijn vergeven. Ik ben bevrijd van dit lichaam van de dood (zie ook Kol. 2:11-15). Dit alles is volbracht op het kruis, volbracht door een Ander. Als wij geloven in Christus en in Zijn verzoeningswerk, worden wij door God geplaatst in dezelfde positie als Christus.

Maar wat zien we nog meer? De schuld is betaald. Wat gebeurt er met de schuldenaar? De laatste hebben we als gestorven gezien. Is dat alles? Nee, hij is een nieuw leven begonnen, terwijl van het oude niets is overgebleven. Het is een nieuw leven van begin tot eind. Christus is de Maatstaf van dit nieuwe leven. *'Want de wet van de Geest van het leven in Christus Jezus heeft mij vrijgemaakt van de wet van de zonde en de dood'* (Rom. 8:2). *'Maar als Christus in u is, dan is het lichaam wel dood vanwege de zonde, maar de Geest is leven vanwege de gerechtigheid'* (Rom. 8:10). *'En dit is het getuigenis: dat God ons eeuwig leven heeft gegeven, en dit leven is in zijn Zoon'* (1 Joh. 5:11). *'Want u bent gestorven en uw leven is met Christus verborgen in God'* (Kol. 3:3).

Maakt dat ons niet geschikt om in te gaan in het heiligdom? Zeker, we kunnen nu naderen door Hem die is opgestaan. God heeft ons immers *'mee opgewekt en mee doen zitten in de hemelse gewesten in Christus Jezus'* (Ef. 2:6). Dat is de ware plaats

van onze eredienst. Er is geen andere, geen lagere plaats. Kunnen wij Christus een lagere plaats geven? Ziet u Hem op een andere plek? Kan God ons, in Hem, zien op een andere plaats? Nee, want het zou Hem ontveren en Zijn waarde kleineren, als Hij die plaats niet innam.

Als iemand ongeschikt is om zijn plaats als aanbieder in te nemen, dan doet hij het volgende:

1. Of hij houdt rekening met de oude natuur, die hij niet als verdorven heeft geoordeeld, en houdt zich daarmee bezig.
2. Of hij waardeert het werk en de Persoon van Christus niet op de juiste wijze.

Probeer niet de duisternis en het licht met elkaar te vermengen. Nee, doe het licht aan, dat God heeft laten stralen in Christus; en laat het kruis u scheiden van de duisternis. Dit is in het oog van God en Zijn Woord al een voldongen feit: *'Daarom, als iemand in Christus is, is hij een nieuwe schepping; het oude is voorbijgegaan, zie het is alles nieuw geworden. En alles is uit God, die ons met Zichzelf heeft verzoend door Christus en ons de bediening van de verzoening heeft gegeven'* (2 Kor. 5:17-18).

Wat is dat kostbaar: 'het oude is voorbijgegaan'. Laten we daar eens verder over nadenken. Het is voorbij, weggedaan, geëindigd voor altijd. Niet alleen de zonden, maar ook de *oude dingen*. Dat wil zeggen alles wat wij bezaten als behorend tot de oude mens, Adam. Een totale verandering heeft plaatsgevonden. *Alles* is nieuw geworden. En bovendien: *alles is uit God*. Er is niets dat nog bij het oude hoort, alles is nieuw geworden en van goddelijke oorsprong. Dat is wonderbaar, maar het onveranderlijke Woord van God zegt het.

De eigen gevoelens, ervaringen, twijfels, redeneringen kunnen hierin geen verandering brengen. God zegt het. Hoe is dat mogelijk? Het antwoord hierop is dat *God* het heeft mogelijk gemaakt door de oude mens te oordelen en mij een nieuw leven in Christus te geven. Waarom? De reden hiervoor is Zijn barmhartigheid, genade en liefde: *'(...) opdat Hij in de komende eeuwen de uitnemende rijkdom van Zijn genade zou betonen in goedertierenheid over ons in Christus Jezus'* (Ef. 2:7); *'(...) opdat nu aan de overheden en de machten in de hemelse gewesten door de gemeente de veelvoudige wijsheid van God bekend gemaakt wordt'* (Ef. 3:10).

Wie oogst de vrucht van dit alles? Natuurlijk de gelovige. Maar hij niet alleen! Zou God zaaien en niet oogsten? Zouden we God beroven van wat Zijn deel is in dit werk? Zouden we Hem de dankbaarheid, vreugde en lof van onze harten niet

brenge? In de geschiedenis van de verloren zoon in Lucas staat: 'Laten wij eten en vrolijk zijn'; en 'wij nu moesten vrolijk en blij zijn' (Luc. 15:23, 32). Dan gaat het niet om de verloren zoon alleen. Nee, het betreft de blijdschap van de vader. En deze vader zoekt hen die op dezelfde wijze blij met hem kunnen zijn.

Zo zoekt ook de hemelse Vader ware aanbidders, die Hem zullen aanbidden in geest en waarheid. Hij zoekt zulke personen die Hem aanbidden. *'Laten wij dan door Hem voortdurend een offerande van lof brengen aan God, dat is de vrucht van de lippen die Zijn naam belijden (...) want in zulke offers heeft God een welbehagen'* (Hebr. 13:15). *'Word vervuld met de Geest, en spreek tot elkaar in psalmen, lofzangen en geestelijke liederen, zingend en jubelend in uw hart tot de Heer, en dank te allen tijde voor alles de God en Vader in de naam van onze Heer Jezus Christus'* (Ef. 5:19-20).

Wat is de eerste vrucht van Christus' lijden, die in Psalm 22 wordt genoemd? Het is: *'Ik zal Uw naam aan Mijn broeders verkondigen, in het midden van de gemeente zal Ik U lof zingen'* (vs. 23). Nu zijn wij die vroeger veraf waren, nabij gebracht door het bloed van Christus. Want door Hem hebben wij beiden in één Geest de toegang tot de Vader (Ef. 2:13, 18). Wij zijn thuis bij Hem. De Vader verheugt Zich en zegt als het ware: 'Wees blij met Mij' (Luc. 15:6).

De brieven beginnen vaak met een zin zoals: 'Gezegend zij de God en Vader van onze Heer Jezus Christus'. Dat is ware eredienst. Wat zou het hart van God anders kunnen voldoen? Stel dat u als gezin aan een volle, gedekte tafel zit en alles wat men maar kan wensen staat erop, en dat de kinderen dan eerst om andere dingen gaan vragen. Je zou toch denken dat ze echt dankbaar zijn voor wat er op tafel staat? Onze aanbidding, lof en dank aan God behoort op de eerste plaats te staan. Natuurlijk mogen we alles vragen, en we kunnen niet zonder het gebed. Maar laten we dat niet in de plaats stellen van wat God zoekt.

Oude Sporen 2019

